Annus XVIII - Vol. XVIII 1 Februarii 1926 Num. 2

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Chirographus, p. 33. - Constitutiones Apostolicae p. 34

Acta SS. Congregationum: *Suprema S. C. Sancti Officii:* Decretum excommunicationis nominatim latae in sac. E. Buonaiuti, p. 40. - *S. C. Consistorialis:* I. Beien. Translationis cathedralis, p. 41. II. De Ordinario Militari Italiae, p. 42. - *S. C. de Sacramentis:* Ultraiecten. Decretum et Instructio de Patrinis, p. 43. - *S. C. Concilii:* Adrien. Incardinationis p. 48. - *S. C. de Religiosis:* Approbationes, p. 50. - *S. C. de Propaganda Fide:* Nominatio, p. 56. - *S. C. Rituum:* I. Dubia de responsoriis et de Evangelio in fine Missae, p. 57. II. Dubium de forma paramentorum, p. 58.

Acta Tribunalium: *S. Romana Rota:* Citationes edictales. I. Viennen., p. 60. II. Meten., p. 61.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Congregazioni Preparatorie. - S. C. Orientale: Comunicato. - Segreteria di Stato. Nomine. - Maggiordomato: Nomine. - Necrologio, pp. 62-64.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M • DCCCC • XXVI

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 20 — Extra Italiam, *L. it.* 35 —
Pretium unius fasciculi, Lib. 3 —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVIII, n. 2 – 1 Februarii 1926)

ACTA PII PP. XI

CHIROGRAPHUS

PAG.

È con particolare. - Ad Emum P. D. Petrum, titulo S. Laurentii in Lucina, S. R. E. presb. Card. Gasparri, a Secretis Status. - *18 ianuarii 1926* 33

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I. *In altis Sabinae.* - Dismembrationis et unionis. - *3 iunii 1925* 34

II. *Suburbicariae Sabinae* - Unionis exstinctivae dioecesis Mandelensis. - *3 iunii 1925* 36

III. *Universa christifidelium.* - Dismembrationis et erectionis dioecesis Gedanensis. - *30 decembris 1925* 38

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

Decretum quo sac. Ernestus Buonaiuti declaratur nominatim excommunicatus et expresse vitandus. - *25 ianuarii 1926* . . 40

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. *Beiensis.* - Decretum translationis ecclesiae cathedralis. - *14 novembris 1924* . 42

II. Decretum de Ordinario Militari in Italia. - *6 martii 1925* 42

S. CONGREGATIO DE DISCIPLINA SACRAMENTORUM

Ultraiecten. - De patrinis baptismatis. - *24 iulii 1925* 43

S. CONGREGATIO CONCILII

PAG.

Adrien. - Incardinationis. - *11 iulii 1925* . 48

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

Approbationes 58

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

Nominatio 58

S. CONGREGATIO RITUUM

I. Dubia de responsoriis I Nocturni et de Evangelio Dominicae in fine Missae. - *11 decembris 1925* 57

II. Dubium de forma paramentorum. - *9 decembris 1925* 58

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales:

I. *Viennen.* - Nullitatis matrimonii (Angermeyer-Dertinger). - *17 iunii 1925* . . . 60

II. *Meten.* - Nullitatis matrimonii (Ehrhardt-Lange). - *17 ianuarii 1926* 329

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti: *Congregazioni Preparatorie* 62

II. S. Congregazione per la Chiesa Orientale: *Comunicato* 62

III. Segreteria di Stato: *Nomine, onorificenze* 63

IV. Maggiordomato: *Nomine* 63

V. Necrologio 64

Annus XVIII - Vol. XVIII 1 Februarii 1926 Num. 2

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

CHIROGRAPHUS

AD EMUM P. D. PETRUM, TITULO S. LAURENTII IN LUCINA, S. R. E. PRESB. CARD. GASPARRI, A SECRETIS STATUS.

Emo Signor Cardinale,

È con particolare compiacenza che, all'indomani dell'Anno Santo e nel giorno sacro alla Cattedra di San Pietro in Roma, Ci vediamo porta l'occasione di donarle, Emo Signor Cardinale, la bella e poderosa medaglia del Marschall, che si accompagna a queste Nostre righe; a Lei che l'altissimo ufficio a tutti addita come il Nostro quotidiano collaboratore e l'interprete autorizzato del Nostro pensiero. Ci affrettiamo e Ci compiacciamo di aggiungere che Ella Ci è sempre stata e collaboratore indefesso e interprete fedele, alle difficoltà ed alle pene non poche nè lievi trovando conforto fino al gaudio, nella coscienza di servire alla causa del divino Re Gesù Cristo Signor Nostro e della Sua Chiesa. Così che possiamo bene applicare anche a Lei, dopo che a Noi stessi, le parole oggi lette di San Pietro Apostolo: *in quo exsultabitis, modicum nunc si oportet contristari in variis tentationibus.*

Di tutto cuore benedicendola

18 del '26.

affmo e come f.llo in G. C.

PIUS PP. XI

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

SS.MI SALVATORIS MAIORIS

DISMEMBRATIONIS ET UNIONIS

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

In altis Sabinae montibus, inter flumina Saltum et Turanum, in quadam solitaria et alpestri planitie, sub initium duodecimi saeculi, prout fertur, monachi Sancti Benedicti coenobium erexerunt a *Ssmo Salvatore* nuncupatum, quod cito ad honorem Abbatiae *nullius dioecesis* exsurrexit, et iurisdictionem nedum ecclesiasticam sed et civilem obtinuit super nonnullis circumstantibus oppidulis et paroeciis.

Recentiori aevo Abbatia Ssmi Salvatoris, sicut Farfensis, cum omnibus suis reditibus, bonis et iurisdictionibus, in commendam transiit, quam Summi Pontifices alicui ex S. R. E. Cardinalibus conferre solebant; usque dum in magnis illis innovationibus, quae post bella Napoleonica contigerunt, fel. rec. Gregorius Papa decimus sextus Praedecessor Noster, anno millesimo octingentesimo quadragesimo primo, iurisdictionem *nullius* dioecesis Ssmi Salvatoris (sicut Sanctae Mariae Farfensis) suppressit, ac totum territorium, ex quo Abbatia ipsa constabat, novae dioecesi Mandelensi, ab eodem Pontifice per dismembrationem a dioecesi suburbicaria Sabinensi erectae, adiecit.

Verum nostris diebus, rerum et locorum conditionibus valde mutatis, cum Nos curam et iurisdictionem dioecesis Mandelensis ipsi Episcopo Suburbicario Sabinensi committere censuerimus, patuit, quod plures iam observaverant, partem illam dioecesis Mandelensis, quae olim sub iurisdictione erat Abbatiae Ssmi Salvatoris, a ceteris dioecesis Mandelensis locis disiunctam et in medio Reatinae dioecesis sitam esse, quin immo ex septem paroeciis, quae olim Abbatiae territorium constituebant, tres, nimirum *Valle Cupola*, *Pratojanni* et *Vaccareccia* fractiones civiles esse municipiorum vulgo *Rocca Sinibalda* et *Concerviano*, quae sub iurisdictione sunt Episcopi Reatini.

Quapropter, rogante venerabili fratre Nostro Episcopo Sabinensi, et consentiente venerabili fratre novo Episcopo Reatino, Nos, Apostolicae

potestatis plenitudine, statuimus et decernimus, ut septem paroeciae, quae circumstant ecclesiam et coenobium SSmi Salvatoris, quaeque nuncupantur *Pratojanni*, *Vaccareccia*, *Longone*, *Valle Cupola*, *Rocca Vittiana*, *Poggio Vittiano*, *Varco Sabino*, una cum ecclesia et coenobio praefatis, distrahantur a dioecesi Mandelensi et uniantur dioecesi Reatinae, cuius propterea Episcopo pro tempore titulum Abbatis Ssmi Salvatoris Maioris attribuimus, cum omnibus bonis, reditibus et iuribus eidem Abbatiae pertinentibus, salvis canonibus et censibus, quae olim propria erant Seminarii Ssmi Salvatoris, quaeque Seminario Mandelensi iampridem adscripta fuerunt, contrariis quibusvis non obstantibus.

Quae autem hisce Litteris Apostolica auctoritate a Nobis decreta sunt, nemini, ullo unquam tempore, infringere aut iis repugnare, vel quomodolibet contraire liceat.

Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Ad haec autem omnia exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Nostrum Caietanum Episcopum Sabinensem S. R. E. Cardinalem De Lai, ei tribuentes facultates opportunas et necessarias, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in officio vel ecclesiastica dignitate constitutum, et facto ei onere infra sex menses a praesentibus Litteris datis computandos, ad Sacram Congregationem Consistorialem mittendi authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Decernimus denique has Litteras Nostras valituras, contrariis quibuslibet, etiam peculiari et expressa mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quinto, die tertia mensis iunii, Pontificatus Nostri quarto.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ B. CARD. POMPILJ, Episc. Velitern.

Ioseph Wilpert, *Decanus Collegii Proton. Apost.*
Ioannes Zani-Caprelli, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Apost., XXX, n. 56.

II

SABINENSIS ET MANDELENSIS

UNIONIS

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Suburbicariae Sabinae dioecesis fines, qui ob quamdam controversiam sub saeculi decimi initium oppugnabantur, anno nongentesimo quadragesimo quinto per Apostolicas Litteras ad Episcopum Ioannem directas, quasque historicus Sperandius ex integro refert, definiti ad unguem fuerunt, neque deinde deminutionem sunt passi, sed substantialiter sarti tectique servati semper sunt, usquedum fel. rec. Gregorius Papa decimus sextus, Praedecessor Noster, per Apostolicas Litteras *Studium, quo impense afficimur*, diei vigesimae tertiae mensis novembris anni Domini millesimi octingentesimi quadragesimi primi, Mandelensem dioecesim erexit. Per eas partem mediam Suburbicariae dioecesis Sabinae abstraxit, et, adiunctis in altae Sabinae montibus septem aliis paroeciis, antiquae Abbatiae Ssm̃i Salvatoris olim obnoxiis, novam illam dioecesim erexit. Cuius rei assignabatur causa longitudo et asperitas viarum, quae tunc temporis habebatur. Ita vero Sabinensis dioecesis in duas partes, alteram prope Urbem, alteram trans dioecesim Mandelensem, divisa fuit.

Nostris vero diebus, multiplicatis et facilioribus redditis itineribus, cum causa potissima divisionis cessasset, et, vacata dioecesi Mandelensi, per translationem venerabilis fratris Aloisii Ferretti ad cathedrales Ecclesias Maceratensem et Tolentinam, de consilio venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationis Consistorialis, censuimus expedire et decrevimus curam atque administrationem huius Mandelensis dioecesis committere venerabili fratri Suburbicario Episcopo Sabinensi, quod per decretum Sacrae Congregationis Consistorialis perfecimus.

Rebus autem ita ordinatis cito constitit partem illam Mandelensis dioecesis, in alta Sabina positam, et Abbatiae SSm̃i Salvatoris olim propriam, in medio dioecesis Reatinae manere. Quapropter, rogante hodierno Cardinali Episcopo Sabinensi et consentiente hodierno Episcopo Reatino, Nos, Litteris hac ipsa die datis, incipientibus *In altis Sabinae montibus*, septem illas paroecias cum Abbatia Ssm̃i Salvatoris dioecesi Reatinae concessimus et adiunximus.

Hisce autem Litteris, ceteras Mandelensis dioecesis paroecias dioecesi Suburbicariae Sabinensi denuo coniungimus, seu quasi ex iure postliminii in pristinum statum restituimus, nomine tamen dioecesis Mandelensis cum suo cathedrali Capitulo servatis, ita nempe ut deinceps Suburbicarius Episcopus Sabinensis simul et Mandelensis vocetur, quibusvis contrariis non obstantibus.

Quae autem hisce Litteris Apostolica auctoritate a Nobis decreta sunt, nulli hominum, ullo unquam tempore, infringere, aut iis repugnare vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Ad haec autem exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Nostrum Caietanum S. R. E. Cardinalem De Lai, hodiernum Sabinensem Episcopum, eidem necessarias huic negotio facultates tribuentes, etiam subdelegandi alium virum in ecclesiastica dignitate constitutum, ac definitive sententiam dicendi de quavis occurrente difficultate, vel oppositione, imposito onere ad Sacram Congregationem Consistorialem intra sex menses, fidem authentica forma exaratam absolutae exsecutionis huius Nostri mandati transmittendi. Decernimus denique has praesentes Litteras valituras contrariis quibuslibet, etiam peculiari et expressa mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quinto, die tertia mensis iunii, Pontificatus Nostri quarto.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ B. CARD. POMPILJ, Episc. Velitern.

Ioseph Wilpert, *Decanus Collegii Proton. Apost.*
Ioannes Zani-Caprelli, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXX, n. 53.

III

GEDANENSIS

DISMEMBRATIONIS ET ERECTIONIS

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Universa christifidelium cura, quae Nobis uti supremo Ecclesiarum Pastori incumbit, Nos urget ut, quoties id necessitas aut evidens utilitas exigat, novas dioeceses ex veterum dismembratione erigamus.

Cum itaque civitas Gedanensis cum adnexo territorio hisce ultimis temporibus in Statum liberum constituta sit, cumque per Apostolicam Constitutionem *Vixdum Poloniae unitas* territorium dioecesis Culmensis fuerit ad fines politicos Reipublicae Polonae coarctatum, Nos, re matura deliberatione considerata, censuimus expedire ut in dioecesim quoque propriam et separatam constitueretur. Quapropter, de Apostolicae potestatis plenitudine, auditis interesse habentibus, et suppleto, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit vel sua interesse praesumant consensu, integrum territorium, quod comprehenditur in memorato Statu libero Gedanensi, quodque ad diversas dioeceses pertinebat, videlicet Culmensem et Varmiensem, atque paucis abhinc annis sub Apostolica administratione fuerat constitutum, cessante modo administratione Apostolica, in distinctam dioecesim erigimus, *Gedanensem* nuncupandam et Apostolicae Sedi immediate subiectam.

Eius episcopalem sedem in civitate *Gedano* statuimus, cum omnibus iuribus ac privilegiis, quibus ceterae civitates episcopales iure communi gaudent. Ecclesiam autem paroecialem Olivae, sub titulo Sanctissimae Trinitatis, in praedicta civitate exstantem, ad dignitatem et honorem cathedralis ecclesiae extollimus, servato titulo et parochialitatis gradu simulque eidem Ecclesiae eiusque pro tempore Episcopis concedimus insignia, honores, privilegia ac iura quae aliis Ecclesiis cathedralibus earumque Episcopis ex iure communi competunt Insuper Episcopo Gedanensi facultatem tribuimus assumendi, quum primum vacaverit, beneficium paroeciale memoratae ecclesiae Olivensis, facto tamen eidem onere ibi constituendi idoneum Vicarium, seu Administratorem, qui actualem exerceat curam animarum.

Praescribimus propterea ut circa Vicarii Capitularis, sede vacante, electionem, clericorum et fidelium iura et officia, aliaque huiusmodi, rite

serventur, quae sacri canones statuunt. Mandamus demum ut omnia documenta et acta, quae novam dioecesim respiciunt, quamprimum a Curiis episcopalibus, ad quas spectat, ad Curiam dioecesis Gedanensis transmittantur, ut in eius archivo asserventur.

Quae autem hisce Litteris, Apostolica auctoritate, a Nobis decreta sunt, nulli hominum, ullo unquam tempore, infringere, aut iis repugnare, vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Ad haec omnia exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Eduardum O' Rourke, hactenus Episcopum titularem Pergamensem et hucusque Administratorem Apostolicum Gedanensem, eidem tribuentes omnes facultates ad rem necessarias et opportunas, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, facto onere remittendi ad Sacram Congregationem Consistorialem, infra sex menses, authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Decernimus denique has praesentes Litteras valituras contrariis quibuslibet, etiam peculiari et expressa mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quinto, die trigesima mensis decembris, Pontificatus Nostri anno quarto.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Dominicus Iorio, *Protonotarius Apostolicus.*
Alfonsus Carinci, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Apost., vol. XXXIII, n. 6.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

SAC. ERNESTUS BUONAIUTI DECLARATUR NOMINATIM EXCOMMUNICATUS ET EXPRESSE VITANDUS.

Die 25 ianuarii 1926

Con decreto di feria IV, 26 marzo 1924 (cfr. *Acta Apost. Sedis*, vol. XVI, p. 159) il sac. Ernesto Buonaiuti veniva colpito di scomunica, di condanna di tutti i suoi libri e scritti e del divieto di più scrivere, tener conferenze ed insegnare nelle pubbliche scuole in materia attinente alla religione.

Con altro decreto di feria IV, 28 gennaio 1925 (cfr. *Acta Apost. Sedis*, vol. XVII, p. 69) lo stesso sac. Buonaiuti, in pena della sua pertinace disobbedienza, era privato del diritto di vestire l'abito ecclesiastico, condannandosi insieme le sue nuove pubblicazioni, nonchè la Rivista *Ricerche religiose* da lui diretta.

Ma neppure questa volta, come è a tutti noto, ha egli ottemperato a queste categoriche disposizioni ed ingiunzioni della superiore Autorità ecclesiastica. Pubblicò invece una *dichiarazione*, da lui inserita nella suddetta Rivista (vol. I, marzo 1925, p. 203), del seguente tenore:

DICHIARAZIONE. – Con decreto in data 30 gennaio 1925 la Suprema Congregazione del Santo Uffizio ha voluto proscrivere solennemente tutte le mie nuove pubblicazioni ed ammonire i fedeli di guardarsi dalla mia opera di insegnante e di scrittore.

Mi sono sforzato di fissare in *Una fede e una disciplina* le ragioni di coscienza che mi hanno indotto a contravvenire alla ingiunzione rivoltami nel precedente decreto di abbandonare la mia cattedra.

Le medesime ragioni mi inducono a continuare il mio lavoro extra-accademico.

Non ho motivo di aprire allo sguardo della pubblica curiosità la tristezza della mia anima, costretta dalla voce imperiosa di una vocazione insopprimibile ad assumere, riluttante, un'attitudine di apparente indisciplina, che mortifica le più profonde mie esigenze religiose.

Ma alla diffida rivoltami, in nome di un canone solitamente invocato per ben altri argomenti di indegnità sacerdotale, perchè io abbandoni l'insegna della mia missione, debbo, con umiltà ma con fermezza, rispondere che,

essendo il sacerdozio indelebile e sentendone io viva più che mai la consegna rigida e costante, il recarne dinanzi al mondo il simbolo esteriore e il sigillo appariscente, è un tassativo dovere, è un incoercibile diritto.

Ernesto Buonaiuti.

Dopo tanta ostinazione, da cui non hanno valso a scuotere il ribelle sacerdote anche recentissimi richiami ed ammonimenti, questa Suprema Sacra Congregazione, confermando tutte e singole le precedenti disposizioni, ingiunzioni, proibizioni, sanzioni, a nome e con l'autorità della Santità di Nostro Signore il Sommo Pontefice, dichiara col presente Decreto il sopra nominato sacerdote Ernesto Buonaiuti scomunicato nominatamente e personalmente e, secondo il disposto del can. 2258 § 2, *espressamente vitando*, con tutte le conseguenze di diritto.

Sono pertanto avvertiti i fedeli che, per effetto di questo Decreto, rimane loro vietata col nominato sac. Ernesto Buonaiuti ogni comunicazione a termini dell'altro canone 2267.

Dato a Roma dal Palazzo del S. Uffizio, 25 gennaio 1926.

Luigi Castellano,
Notaro della Suprema S. C. del S. Offizio.

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

BEIENSIS

TRANSLATIONIS ECCLESIAE CATHEDRALIS

DECRETUM

R. P. D. Ioseph a Patrocinio Dias, Episcopus Beiensis, Ssmo Domino Nostro Pio divina Providentia Papae XI, ea quae sequuntur exponere curavit. Vi exsecutionis Litterarum Apostolicarum diei 10 iulii 1770, quibus dioecesis Beiensis erigebatur, in cathedralem constituta fuit ecclesia Collegii Societatis Iesu sub invocatione Sancti Sizenandi, cuius exstructio tunc vix incepta erat, quaeque ita perseveravit usque ad annum 1910, in quo civile Gubernium illa aliisque bonis potitum fuit. Interea pro cathedrali, utpote proximiore episcopalibus aedibus, adhibita fuit ecclesia Ssmi Salvatoris; sed est nimis parva et minus apta. Verum quum in

Beiensi civitate exstaret ecclesia Sancti Iacobi Maioris vetustate, amplitudine atque artium operibus valde conspicua, idem Episcopus a Ssmo Domino Nostro petiit, ut illam in cathedralem ecclesiam erigere dignaretur sub invocatione principali, peculiaribus de causis, « Sacratissimi Cordis Iesu », reservato tamen eidem, uti secundario, titulo Sancti Iacobi Maioris. Porro Ssmus Dominus Noster, omnibus mature perpensis, his precibus annuendum esse censuit. Quapropter de Apostolicae potestatis plenitudine, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, memoratam ecclesiam Sancti Iacobi Maioris in cathedralem Beiensis dioecesis erigit sub invocatione principali Sacratissimi Cordis Iesu, eidem reservato secundario titulo Sancti Iacobi Maioris, cum omnibus iuribus et privilegiis, quae vel de iure vel de consuetudine ceteris cathedralibus ecclesiis competunt; contrariis quibuscumque minime obstantibus, speciali quoque mentione vel derogatione dignis.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 14 novembris 1924.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphaël C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

II

DECRETUM

DE ORDINARIO MILITARI IN ITALIA

Ad consulendum curae spirituali militum in Italia, Ssmus Dominus Noster Pius PP. XI, praesenti Consistoriali decreto, eligit et constituit Ordinarium Militarem R. D. Camillum Pamizzardi, Procuratorem Generalem Piae Societatis a S. Joseph, cum iuribus, facultatibus et privilegiis quae ceteris Ordinariis Militaribus sunt propria. Eius itaque i urisdictio erit tum personalis tum localis, et extendetur ad Cappellanos militares et ad omnes copias sive terrestres sive aëreas, necnon ad stationes seu loca eisdem copiis propria et assignata, servata tamen Ordinariis cuiusque loci debita observantia.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 6 martii 1525.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphaël C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

SACRA CONGREGATIO DE DISCIPLINA SACRAMENTORUM

ULTRAIECTEN.

DE PATRINIS BAPTISMATIS

24 iulii 1925

Die 8 octobris 1924 Revmus Archiepiscopus Ultraiecten. preces, quae sequuntur, huic Sacrae Congregationi porrexit:

Beatissime Pater, – Archiepiscopus Ultraiectensis, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit solutionem dubiorum quae hisce exponuntur:

Ex can. 765, 5° C. I. C. ut quis sit baptismi patrinus, oportet baptizandum in actu baptismi per se vel per procuratorem physice teneat aut tangat, vel statim levet, seu suscipiat de sacro fonte, aut de manibus baptizantis; et ex can. 768 patrinus cum baptizato contrahit spiritualem cognationem, quae quidem ex can. 1079 matrimonium irritat. Iam vero, uti apud nos moris est, qui patrinum agere vult, nemini mandatum confert expressum, sed, nisi per se officio illo perfungatur patrinus, baptizans vel baptizandi parentes aliam personam invitant, ut pro patrino absente agat.

Hinc sequentia dubia solvenda proponuntur:

I. *an ex tali agendi modo patrinus absens contrahat cognationem spiritualem, et inde exoriatur impedimentum canonis 1079; et si negative:*

II. *quidnam a patrino faciendum sit ut agere valeat per procuratorem; nimirum:*

a) an debeat conferre determinatae personae mandatum speciale;

b) an vero sufficiat, ut edat, sive scripto sive voce, mandatum generale pro persona per parentes vel per baptizantem determinanda; immo

c) an sufficiat mandatum generale praesumptum pro quavis persona.

Hisce dubiis Emi Patres in plenario Conventu diei 24 iulii 1925 responderunt:

« Ad I. Si patrinus, agnoscens huiusmodi consuetudinem, eidem sese conformare intendat, et aliunde patrinus ipse esse possit ad normam can. 765, *Affirmative* ».

« Ad II. provisum in I. Attamen praedicta consuetudo est reprobanda: 1° quia indubitanter constare debet patrinum in facie Ecclesiae proprium

munus suscepisse, quod per dictam consuetudinem manet incertum et aequivocum; 2° quia patrinus suum munus suscipere debet cum plena notitia et conscientia inde exorientis obligationis ad mentem can. 769, quod excludere videtur praefata consuetudo, quippe quae redigit patrini officium ad quemdam inanem ritum; 3° quia ex tali recepto more facultas fere demitur parocho conditiones explorandi, quae a can. 765 et 766 requiruntur, ut quis valide et licite patrini munus suscipiat ».

« Hisce prae oculis habitis, Instructio pro Rmis Ordinariis locorum fiat ».

Facta insuper de his omnibus relatione Ssmo Domino Nostro Pio Papae XI per infrascriptum Secretarium huius Sacrae Congregationis, die 29 iulii 1925, Ssmus decisionem EE. Patrum ratam habuit et confirmavit.

† A. Capotosti, Ep. Thermen., *Secretarius.*

INSTRUCTIO

Ex responsionibus datis ad proposita dubia, colligitur quae Emorum ac Revmorum PP. Cardinalium hac in re mens fuerit.

Equidem in spirituali hominis regeneratione, quae fit per baptismum, ex vetustissimo Ecclesiae more patrini adhibentur, qui a sacrarum rerum scriptoribus *susceptores,* vel *sponsores,* seu *fideiussores* sunt appellati, horumque mentio primis religionis christianae saeculis iam habetur, ut penes Tertullianum, *De baptismo,* cap. 18. Cum enim ex baptismo vita spiritualis incipiat et confirmatione perficiatur, Ecclesia iam e remotiore aetate baptizantem vel confirmantem nec non patrinum et matrinam habuit tamquam parentes spirituales baptizati vel confirmati; unde nomen patrini et matrinae. Qua ex spirituali cognatione consequens fuit processu temporis, ut inductum sit impedimentum matrimonium dirimens; idque religiose excepit lex Iustinianea (l. 26 Cod. V, 4), hanc reddens rationem: « quum nihil aliud « sic inducere potest paternam affectionem et iustam nuptiarum prohibi- « tionem, quam huiusmodi nexus per quem, Deo mediante, animae eorum « copulatae sunt ». Et ex hodierni nostri Codicis praescripto vi cc. 768, 797 cognationis spiritualis institutum in sua substantia perseverat immutatum; verum hodie mutatur eius effectus, quia cognatio tantum quae ex baptismo oritur impedimentum secumfert dirimens matrimonium (c. 1079), idemque arctioribus limitibus constrictum.

Porro Ecclesia, pro diversa temporum conditione, impedimentum ob spiritualem cognationem constitutum, diversis limitibus constringere duxit: nihilominus Decretales RR. Pontificum, instructiones a Conciliis et a Sacris Congregationibus editae, id unum constanter docent, nempe stu-

dium, quo Ecclesia semper curavit, ut patrinorum munus sancte suscipiatur, eorumdemque obligationes fideliter expleantur.

Compertum est enim quam arctis vinculis et officiis patrini ac filioli inter se devinciantur. Ait Nicolaus Papa: « Ita diligere debet homo eum qui « se suscepit de sacro fonte, sicut patrem » (c. 1, C. XXX, q. 3). Ac veteres sacri canones obligationes patrinorum ita diserte describunt: « Vos ante « omnia, tam mulieres quam viros, qui filios in baptismo suscepistis, moneo, « ut vos cognoscatis fideiussores apud Deum exstitisse pro illis, quos visi « estis de sacro fonte suscipere. Ideo semper eos admonete, ut castitatem « custodiant, iustitiam diligant, caritatem teneant. Ante omnia symbolum « et Orationem Dominicam et vos ipsi tenete, et illis, quos excepistis, osten- « dite » (c. 105, D. IV, *De consecr.*).

Ecclesia nempe indesinenter monuit patrinos atque edixit eosdem teneri ad religiosam filioli institutionem, ut S. C. S. O. explicavit die 9 dec. 1745, ad Mission. Aegypti, ex origine et natura patrinatus, simul referens doctrinam D. Thomae: « Spiritualis regeneratio quae fit per baptismum, « quodammodo similis est generationi carnali; et quemadmodum in genera- « tione carnali parvulus nuper natus indiget nutrice et paedagogo, ita quo- « que in regeneratione spirituali oportet ut aliquis sit, qui fungatur vice « nutricis et paedagogi, filium suum spiritualem instruendo in iis quae perti- « nent ad fidem et vitam christianam » (*S. Th.*, p. III, quaest. 67, art. 7). Item in aliis Instructionibus eiusdem S. C., ut mense ianuario 1763, ad Praef. mission. Tripol.; ac die 15 sept. 1869, ad Administratorem Apost. Perthen.

Et quemadmodum Catechismus Concilii Tridentini districte commonefacit: « Universe susceptores semper cogitent se hac potissimum lege obstri- « ctos esse » (part. II, cap. II, n. 28), ita Codex iuris canonici gravissimis verbis de obligationibus patrinorum quoad baptismum praecipit: « Patri- « norum est, ex suscepto munere, spiritualem filium perpetuo sibi commen- « datum habere, atque in iis quae ad christianae vitae institutionem spe- « ctant, curare diligenter ut ille talem in tota vita se praebeat, qualem « futurum esse sollemni caeremonia spoponderunt » (can. 769). Atque in *Rituali Romano*, nuper ad normam Codicis accommodato, iisdem verbis officia patrinorum inculcantur (*De patrinis*, n. 38, tit. II, c. I).

Quod autem ad confirmationem spectat, in Pontificali Romano ita edicitur: « Pontifex patrino et matrinae annuntiat quod instruant filium « suum bonis moribus, quod fugiat mala et faciat bona, et doceant eum « *Credo in Deum*, et *Pater noster*, et *Ave Maria*, quoniam ad hoc sunt obli- « gati » (tit. *De confirmandis*). Et Codex iuris canonici, can. 797: « Pa- « trinus obligatione tenetur confirmatum perpetuo sibi commendatum « habendi eiusque christianam educationem curandi ».

Quapropter semper Ecclesia prohibuit ne ad patrini munus admittantur, qui eius obligationes implere fideliter nolint, aut sedulo non possint; et Codex iuris canonici conditiones distincte enumeravit ad munus illud licite suscipiendum requisitas, scil. pro baptismo can. 765 et 766 quae item recoluntur in *Rituali Rom.*, l. c., nn. 35-36; ac pro confirmatione can. 795 et 796.

Quod vero ad quaestiones propositas a R. P. D. Archiepiscopo Ultraiecten. attinet, etiam Synodus prov. Ultraiectensis anno 1865 habita, vehementer conquerebatur quod nimis leviter et negligenter patrini munus susciperetur et perageretur, ita arguens: « Hoc officium nimium negli- « genter habetur nostris diebus, deque eo vix cogitant sive ii quibus patrini « inducendi cura est, sive iis qui sanctam hanc curationem in se suscipiunt. » Et Catechismus Concilii Tridentini graviter ita hunc morem reprehendit: « Hoc munus adeo negligenter in Ecclesia tractatur, ut nudum tantum « huius functionis nomen relictum sit, quid autem sancti in eo contineatur, « ne suspicari quidem homines videantur » (l. c., n. 28). Qui contemptus ecclesiasticae disciplinae hodierno tempore eo magis est deplorandus, quo gravior urget necessitas christianae fidelium institutionis.

Quamobrem Emi Patres Cardinales Sacrae huius Congregationis de disciplina Sacramentorum, cum ad proposita dubia responderint, ex relata agendi ratione cognationem spiritualem contrahi, ut supra scriptum est, acriter insimul improbarunt expositam consuetudinem, et rationes ad rem spectantes in vulgus edi iusserunt, Instructione scilicet adiecta, ut nempe gravitas muneris patrini et obligationum eius fidelibus sedulo explicetur, ab iisque intimius cognoscatur, cum praesertim Codex leges de patrinis in baptismo diserte tulerit, lib. III, part. I, tit. I, cap. IV, quae in *Rituali Romano* denuo recensentur, et pro confirmatione, tit. II, cap. IV.

Etenim prouti nemo a parocho proprio est admittendus ad patrini munus, qui conditionibus ad validam aut licitam huius muneris susceptionem requisitis non praestat, ita quoties in sacramenti collatione quis patrini partes expleat non suo nomine, sed alterius certae et determinatae personae nomine eiusque mandato, huiusmodi mandatum seu mandantis voluntas legitime probetur oportet, videlicet per idoneos testes aut per scriptum ac legitimum documentum, nisi aliunde intentio mandantis sit certo et indubitanter parocho proprio baptizandi vel confirmandi explorata, adeo ut parochus investigare queat an designatus patrinus polleat qualitatibus iure requisitis, atque in libris, ubi ad tramitem ss. canonum est notanda sacramenti collatio, inscribatur nomen tum procuratoris tum mandantis, qui se quidem patrini munus cum huius legalibus effectibus suscepisse scire debet. Hisce praecipue de rationibus hic Sacer Ordo reprobandam cen-

suit consuetudinem quae, etsi recte observetur, mandatum dumtaxat generaliter praesumptum continet.

Id denique animadvertendum est, nempe patrinorum munus suapte natura ad laicos pertinere; quare in *Catechismo Tridentino,* l. c., n. 26, praecipitur, accurate a pastoribus et a sacris concionatoribus efficiendum esse, ut fideles intelligant quae potissimum ad illud rite explendum sint necessaria. Prae primis explicare oportet quae causa fuerit cur patrini adhibeantur, quaeque sint partes eorum, quidque ab illis exigatur; quae maxime in ipsa sacramenti collatione opus est explanari, tum fidelibus omnibus, tum illis praecipue qui hoc munus suscipiunt.

Illud peculiariter est valde inculcandum, patrinorum esse, ex fideiussoris munere suscepto, spiritualis filii christianam institutionem curare (cc. 769, 797, 1335), eumque perpetuo sibi commendatum habere; unde eruitur quantum dedeceat ut, qui se alterius paedagogum et custodem professus est, illum deserat, quem semel in fidem et clientelam suam recepit, donec illum opera et praesidio suo egere intellexerit (*Catech. Trid.*, eod. l., n. 28). Quod instantius nostris temporibus urgendum est, quibus fides et boni mores magis periclitantur, cum ipsi quandoque parentes, gravium officiorum obliti, christianae liberorum educationi haud sedulo incumbant; proindeque patrinorum opera diligentius est impendenda « ne a munere, « cuius nomen et signum retinetur moribus, observantia exulet christianae « caritatis, quae illud instituit et commendat » (Ex Conc. Prov. Pragen., a. 1860).

Quae dum recoluntur gravissima documenta, adnotare praestat quod tam nobilis, excellens et efficax visa est Ecclesiae huiusmodi institutio de patrinis, ut passim in civilibus nationibus inducti sint patrinatus seu patrónatus, veluti pro pueris, qui scholis incumbant, aut e scholis discesserint; uno verbo, pro omnibus fere huiusmodi necessitatibus, quibus parentes aut ipsi civiles magistratus haud satis prospicere valeant; sed cum fides christiana frigescat, hodie despicitur vel parvi fit sanctus patrinatus ab Ecclesia iam pridem institutus, et ex adverso studiose datur opera laicis institutionibus. At hoc incommodum tam grave tamque probrosum pro christianis viris e medio penitus tollendum est, et menti sanctae matris Ecclesiae obsequendum cum id in salutem quoque ipsius consortii civilis vertat.

Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de disciplina Sacramentorum, die 25 novembris 1925.

M. Card. Lega, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Capotosti, Ep. Thermen., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO CONCILII

ADRIEN.

INCARDINATIONIS

14 februarii et 11 iulii 1925

SPECIES FACTI. — Sacerdos quidam e dioecesi Adriensi oriundus ibique ordinatus et curati munere functus, a. 1907 excardinari petiit ac dioecesi Cerviensi incardinari; quod obtinuit litteris excardinatoriis datis ab Ordinario Adriensi die 4 novembris, et incardinatoriis ab Ordinario Cervien., die 7 eiusdem mensis. In hac dioecesi conspicuum quidem paroeciale beneficium obtinuit, verum a. 1914 ab eodem se abdicavit et cum licentia Ordinarii Cerviensis in dioecesim Montisfalisci se contulit, ubi ab Episcopo loci beneficium paroeciale in oppido L... obtinuit. Iterum vero, exeunte a. 1918, adversae valetudinis causa, huic beneficio renuntiavit, et munus ludimagistri in urbe Asisio exercuit: quo perdurante a quodam Episcopo Sardiniae invitatus est ut Seminarii regimen et canonicatum cathedralem susciperet. Verum vix in novam dioecesim ingressus erat, cum Episcopus supremum diem obiit, et sacerdos, tamquam extraneus habitus a fratribus, ad suum Ordinarium redire coactus est. Sed Ordinarius Adriensis eum respuit tamquam formaliter excardinatum; Cerviensis vero non recipit et provocat ad aequipollentem incardinationem per residentialis beneficii collationem ab Ordinario Faliscodunensi peractam: hic demum negat huiusmodi incardinationem in iure sustineri. Quamobrem, re delata coram hac Sacra Congregatione, in praesenti quaeritur:

Ad quamnam dioecesim sacerdos N. pertinere dicendus sit in casu.

Cum, contra quod in prima disquisitione causae videbatur, iam constet de litteris incardinationis ab Ordinario Cerviensi die 7 novembris 1907 datis, sine quibus praeviae litterae excardinationis ex parte Ordinarii Adrien. proculdubio negotium minime confecissent (S. C. C., decr. *A primis* 20 iul. 1898; Rota, in *Londonen.*, 9 ian. 1912, *A. A. S.*, IV, 249), tota quaestio reducitur ad controversiam inter Ordinarios Cerviensem et Faliscodunensem, de vi aequipollentis incardinationis tribuenda collationi beneficii residentialis ab altero Ordinario cum licentia alterius factae, praesertim attento quod, die Pentecostes a. 1918, quo Codex iuris canonici, et cum eo can. 114, vigere coepit, sacerdos quo de agitur paroeciale beneficium in loco L., dioecesis Montisfalisci adhuc servaverat, et in eo servando

plures menses perrexit. Hinc duplex quaestio: 1) Utrum anno 1914 aequipollens incardinationis ratio iure vigeret per assecutionem beneficii ecclesiastici residentialis; 2) Et quatenus *negative*, ulterius quaeritur, utrum vis et ratio incardinationis tali collationi perseveranti, ope Codicis can. 114 tribuenda sit. Praestat autem de utraque quaestione audire

VOTUM CONSULTORIS. — I. Modus ordinarius et usitatissimus excardinationis et incardinationis in iure vetere erat alicuius promotio ad primam tonsuram vel ad Ordines cum adscriptione alicui ecclesiae particulari et hac mediante etiam dioecesi, facta ab Episcopo, qui promovendi Episcopus proprius censebatur ob aliquem ex titulis, qui variis Ecclesiae temporibus variis legibus statuebantur. Eiusmodi titulorum antiquissimi erant titulus *originis* itemque *beneficii*, de quibus iam Clemens III vel IV in c. 1, *de temporibus ordinationum*, I, 9, in VI. Quibus mox a Bonifacio VIII adiungebatur titulus *domicilii*, ac post tria fere saecula a Concilio Tridentino, sess. XXIII, *de ref.*, c. 9, titulus *familiaritatis triennalis*. Iam secundum citatas leges Episcopus, qui ob aliquem ex memoratis titulis promovendi proprius reputabatur, potuit, non requisitis ab alio Episcopo circa promovendum litteris dimissorialibus, cum solis Episcopi originis (vel domicilii) litteris testimonialibus ordinandum promovere ita, ut ordinatus *ratione Ordinis collati* exinde iam censeretur Ordinantis dioecesi incardinatus, ac proinde a dioecesi, cui eousque insertus fuerat, legitime excardinatus. Pari modo, cum Episcopus non proprius alienum subditum ad Ordines promovit acceptis ab ordinandi Episcopo proprio *litteris dimissorialibus perpetuis*, ita ordinatus per ipsam ordinationem excidebat a potestate Episcopi eousque proprii atque sub potestate constituebatur Episcopi ordinantis, seu e prioris dioecesi excardinatus in alterius dioecesi incardinabatur (Cf. Gasparri, *De sacra Ordinatione*, vol. II, n. 863). – Igitur in casibus hucusque enumeratis excardinationem et incardinationem non ordinationis tituli, neque litterae dimissoriales perpetuae, sed *ipsa ordinatio* operabatur vel perficiebat.

II. Alius excardinationis et incardinationis modus erat ab ordinatione (et etiam a quolibet beneficio in aliam dioecesim transeunti conferendo vel collato) plane independens. Consistebat autem in clerici dimissione perpetua e dioecesi, cui eousque insertus fuerat, et in receptione in aliena dioecesi itidem perpetua. Ista excardinatio olim fiebat per litteras dimissoriales perpetuas Episcopi *a quo;* incardinatio vero per consensum (scriptum vel etiam non scriptum) Episcopi *ad quem*. Ita iam can. 6 Conc. Carthag. I (a. 348): c. 6, D. LXXI, itemque can. 21, Conc. Carthag. III (a. 397): c. 2, D. LXXII. Quae disciplina confirmatur decretalibus Alexandri III,

c. 5, X, *de clericis non residentibus*, III, 4, et post complura saecula a Conc. Baltimoren. III (a. 1884), n. 62, 63, 66 vocatur *formalis*, si fiat scripto documento Episcopi *a quo* et *ad quem; praesumpta*, si excardinatio fiat scripto, incardinatio vero per clerici in aliena dioecesi triennalem vel quinquennalem probationem, qua Episcopi *ad quem* consensus in incardinationem iure praesumitur. Demum per S. C. C. decr. *A primis*, 20 iul. 1898, praeter formalem excardinationis scripturam, formalis quoque incardinationis scriptura ad validitatem transitus in alienam dioecesim praescribitur, quoties transitus independenter ab ordinatione fiat. Quae excardinatio et incardinatio formalis, seu per scripturam perficienda, etiam ad laicos non proprii Episcopi Seminario adscribendos extendebatur a S. C. C., decr. 24 ian. 1906 (*A. A. S.*, II, 105, 106).

III. Alius praeter istos duos excardinationis et incardinationis modos in antiquo iure ex lege generali scripta ante Codicem non vigebat. Quodsi quidam sic dictam aequipollentem excardinationem et incardinationem, de qua in Codicis can. 114 (quaeque fit per collationem beneficii residentialis in aliena dioecesi, consentiente Episcopo *a quo*), ad tempora ante Codicem protendunt: profecto non advertunt in antiquo iure, uti supra innuimus, per beneficii collationem alieno clerico factam, non immediate perfectam esse incardinationem, sed *mediante ordinatione*, ad quam Episcopus beneficium conferens tamquam ordinandi Episcopus proprius legitimum titulum acquisierat.

Revera textus iuris, qui de incardinatione in connexione cum beneficio agunt, nonnisi *mediante ordinatione* ad incardinationem referuntur. Ita iam cit. c. 1, *de temporibus ordinationum*, I, 9, in VI. Pari modo secundum innumerabiles S. C. C. decisiones Episcopus, qui clerico ab Episcopo originis ad tonsuram vel ad Ordinem aliquem promoto cuiuscumque generis verum beneficium contulerat, fiebat eiusdem Episcopus ordinationis proprius, quare potuit vel ipse eundem ad superiores Ordines promovere (S. C. C., *Aversana*, 10 apr. 1683; *Senen. seu Pientina*, 9 dec. 1690; *Cusentina*, 30 ian. 1694; Pallottini, sub voce *Sacramentum Ordinis*, § II, n. 49, 52, 57), vel eum ordinationis gratia ad alium Episcopum dimittere (S. C. C., *Eugubina et Camerinen.*, a. 1588; *Tirasonen.*, a. 1596; *Sarzanen.*, 4 maii 1641; Pallottini, s. v. *Sacramentum Ordinis*, § II, n. 43, 46, 73).

Dum autem secundum istas leges *quodlibet*, etiam tenue, immo tenuissimum beneficium sufficiebat, Innocentius XII, constit. *Speculatores*, 4 nov. 1694 statuit, ut ad effectum subiectionis clerici *pro Ordinibus* ab alieno Episcopo legitime suscipiendis, beneficium deberet esse talis reditus, ut ad congruam clerici sustentationem iuxta taxam synodalem eave deficiente iuxta morem regionis, detractis oneribus, per se sufficeret, sublata

quacumque facultate supplendi quod deficeret etiam adiectione patrimonii pinguioris, quod ordinandus in eadem aut in alia dioecesi obtineret. Idem confirmatur Innocentii XIII const. *Apostolici ministerii*, 23 maii 1723, et Benedicti XIII const. *In supremo*, 23 sept. 1724 (*C. I. C. Fontes*, nn. 280, 283) itemque S. C. C., *Elboren.*, 23 aug. 1721; *Pientina seu Ilcinen.*, 18 iul. et 8 aug. 1733; *Tarraconen.*, 1 iul., 16 dec. 1741 et 18 apr. 1744; *Spoletana*, 20 nov. 1756; *Camerinen. et Sutrina*, 17 sept. 1794 (Pallottini, s. v. *Sacramentum Ordinis*, § II, n. 61, 60, 64, 66, 57).

Exposito sensu citatas leges intellexerunt etiam coaevi scriptores iuris canonici. Ex his satis sit referre:

Engel, *Collegium Universi Iuris Canonici* (ed. 1670), lib. I, tit. II, n. 28, ubi Auctor non distinguit inter beneficia residentialia vel non residentialia.

Schmalzgrueber, *Ius Eccles. Univers.*, pars III, lib. I, tit. XI, n. 36, ubi Auctor exponit, quidnam requiratur, ut Episcopus Ordines licite conferre possit, et dicit: requiritur, « ut sit Episcopus proprius ordinandi vel saltem a proprio huius Episcopo licentiam habeat.... ». « Potest autem aliquis tripliciter esse Episcopus proprius, ut quis ab eo licite recipere Ordines de iure communi et Ordinario possit, videlicet ratione *originis, domicilii et beneficii*. Ex quo sequitur, casu quo aliquis in una dioecesi natus est, in altera habitat, in tertia obtinet beneficium, eum ab unoquoque istarum dioecesium Antistite ordinari posse ». Deinde pressius describit Episcopum beneficii (ib., n. 40): « Episcopus beneficii is dicitur, in cuius dioecesi aliquis beneficium habet. Ad hoc ut aliquis ordinari possit, qui alibi natus est, vel domicilium habet, requiruntur sequentia: 1° ut beneficium quod ordinandus habet, veri beneficii ecclesiastici rationem habeat; 2° eiusmodi beneficium debet actu fuisse collatum; 3° debet ei datum fuisse in titulum; 4° praeter titulum etiam accedere debet possessio beneficii in titulum dati ». Et mox subiungit (ib., n. 41): « Ut aliquis ordinari possit ab Episcopo beneficii, sufficit, qualecumque istud sit, modo verum sit beneficium, quia c. *Nullus*, 3, h. t. in VI° generalis est, neque distinctionem facit inter beneficia. Adeoque 1° sufficit, si sit etiam manuale: licet enim titulo illius ordinari non possit aliquis, ordinari tamen poterit ad alium titulum ab Episcopo loci, in quo situm est eiusmodi beneficium; 2° etiamsi tenue sit; 3° etiamsi residentiam non exigat in loco beneficii, neque clericus in illo actu resideat: alias non tam ratione beneficii, quam ratione domicilii, quod acquiritur per beneficium exigens residentiam, ab Episcopo beneficii ordinari posset; sicque duo solum modi essent, quibus aliquis, quoad susceptionem ordinum, subiiceretur Episcopo, originis nempe et domicilii ».

Pichler, *Ius Canon.*, lib. I, tit. XI, n. 10, pariter verum beneficium ecclesiasticum, qualecumque demum illud sit, sufficere dicit, ut eiusdem col-

lator Episcopus proprius censeatur pro conferendis Ordinibus clerico, cui beneficium collatum est.

Wernz quoque (*Ius Decret.*, ed. altera, tom. II, pars I, n. 26) ad proprium tantum *ordinationis* Episcopum refert leges de incardinatione in connexione cum beneficio: « Bonifacius VIII, cap. 3, h. t. in Sexto generaliter statuit eum solum Episcopum esse proprium ad conferendos ordines, qui esset ordinandi Episcopus aut ratione originis aut beneficii aut domicilii. Postea Conc. Trid. et Innocentius XII const. *Speculatores* a. 1694 quartum titulum familiaritatis consuetudine paulatim introductum expresse certis additis conditionibus confirmarunt (Sess. XXIII, *de ref.*, c. 9). Quibus quatuor titulis nunc ex decreto S. C. C., 20 iul. 1898, pro clericis accessit quintus titulus *incardinationis* in clero novae dioecesis ».

Licet igitur secundum citatas leges Auctorumque relatas explicationes clericus ratione cuiusvis veri beneficii (sufficientis) in aliena dioecesi obtenti *subiiciatur* iurisdictioni illius Episcopi, in cuius dioecesi beneficium huiusmodi situm est: ista tamen *subiectio* nondum dicit *incardinationem*, sicut neque similis subiectio ratione originis vel domicilii aut familiaritatis, quia ista in pluribus etiam dioecesibus simul haberi possunt, dum incardinatio in una tantum dioecesi fieri potest; sed dicit Episcopum dioecesis, in qua beneficium obtinetur, fieri Episcopum proprium *ordinationis* clerici beneficio provisi. Quod si quis clerici subiectionem ratione beneficii incardinationem dixerit, seu in citatis legibus beneficium in ordine ad clerici incardinationem descriptum affirmaverit: vel sustinere debet secundum citatas leges ad incardinationem quodcumque verum (post Innocentii XII const. *Speculatores:* sufficiens) beneficium sive residentiale sive non residentiale satis esse, vel proferre debet legem, quae ad incardinationem beneficium *residentiale* requirit. Cum vero talis lex non existat, uti iam superius diximus, distinguendum est inter conditiones, quae in antiquo iure pro licita *ordinatione* requirebantur et inter conditiones ipsius *incardinationis*. Habitis conditionibus ordinationis (h. s. origo, beneficium, domicilium, familiaritas), nondum sequebatur incardinatio, nisi *post* et *per ordinationem* (secus enim idem clericus, consideratis origine, beneficio, domicilio, familiaritate, simultanee pluribus dioecesibus fuisset incardinatus); dum, positis conditionibus incardinationis, eo ipso secuta est incardinatio. Conditiones pro ordinatione et, mediante ordinatione, pro incardinatione praescribunt leges relatae in n. I; conditiones pro incardinatione independenter ab ordinatione leges allegatae in II.

IV. Porro ad vindicandam aequipollentem incardinationem, quae videlicet independenter ab ordinatione, ipsa beneficii residentialis collatione in aliena dioecesi perficeretur, frustra fit provocatio ad quasdam SS. Con-

gregationum decisiones, quia etiam illae vel de incardinatione agunt quae *mediante s. ordinatione* perficitur, vel de incardinatione formali iudicant, quae formalem excardinationem subsequitur. Eiusmodi decisiones in actis afferuntur hae:

S. C. C., *Colonien. seu Limburgen.*, 24 febr. 1893 (*A. S. S.*, XXV, 727 sq.), quae tamen evidenter non est ad rem; quia in ea sermo est de excardinatione et incardinatione non per beneficium, sed per scripturam. Videlicet quidam ex archidioecesi Coloniensi oriundus indeque excardinatus atque Congregationi S. Spiritus novitius adscriptus, acceptis proprii Superioris religiosi litteris dimissorialibus, dioecesi Limburgensi incardinatus edicitur, quare Archiepiscopus Coloniensis eum recipere non tenetur.

S. C. Ep. et Reg., *Viterbien.*, 14 iul. 1905 (*A. S. S.*, XXXIX, 207 sq.) decidit laicum oriundum e dioecesi Civitatis Castellanae, qui in Seminario dioecesis Viterbiensis receptus cum dimissoriis Episcopi originis in dioecesi Viterbiensi ordinatus in eadem dioecesi cum consensu eiusdem Episcopi originis ante S. C. C. decr. *A primis* beneficia residentialia obtinuerat (nempe a. 1872 canonicatum: a. 1887 paroeciam), fuisse dioecesi Viterbiensi incardinatum. Quae resolutio explicari potest hac ratione: si Episcopi originis dimissoriae pro s. ordinatione in dioecesi Viterbiensi recipienda erant perpetuae, tunc incardinatio in dioecesi Viterbien. fiebat iam *per ipsam ordinationem*; si vero non erant perpetuae, tunc excardinatio et incardinatio perficiebatur *utriusque Episcopi consensu*, quem, occasione collationis beneficii residentialis (canonicatus) clerico factae, manifestarunt: quia a. 1872 pro isto actu iuridico scriptura ad validitatem non requirebatur. Deficiente vero alterius Episcopi consensu pro incardinatione, haec non perficitur, uti decisum est in S. C. C., *Rottemburgen.*, 26 mart. 1866 (*A. S. S.*, XIX, 87 sq.).

S. C. C., *Dioecesis T.*, 27 ian. 1917 (*A. A. S.*, X, 18 sq.) non sustinet religiosi saecularizati excardinationem e dioecesi Episcopi benevoli receptoris, quia religiosus saecularizatus vi voti obedientiae perpetuo subditus est huic Episcopo, uti vel ipsa resolutionis verba vindicant et Iurisconsulti docent (cf. Piatus Montensis, *Praelect. Iuris Regul.*, tom. I, p. 187, Qu. 190).

V. Ast non solum scriptae leges pro aequipollente incardinatione in antiquo iure desiderantur, sed neque afferri potest legitima consuetudo, quia illius ante Codicem nullum vestigium. Ceterum si lex vel consuetudo ante Codicem viguisset, Auctores iuris canonici de ea sine dubio loquerentur, quia excardinatio et incardinatio pro dioecesium administratione semper magni momenti res erat. Verum Auctores de aequipollente incardinatione tacent, ac de incardinatione in connexione cum beneficio, uti vidimus, nonnisi *dependenter ab ordinatione* tractant, ita ut incardinatio non per benefi-

cium, sed per ordinationem perficiatur. Ita Ojetti in 2ª editione *Synopsis rerum moral. et iuris pontif.* de aequipollente incardinatione ne mentionem quidem facit (s. v. Dimissoriae, Excardinatio, Incardinatio, Ordo). Quodsi S. R. Rotae decisio (*Londinen.*, 9 ian. 1912; *A. A. S.*, IV, 249 sq.) in veteri iure aequipollentem incardinationem in usu fuisse asserat, addit tamen: « dummodo certo constaret de voluntate utriusque Episcopi clericum perpetuo et absolute dimittendi eumque item perpetuo et absolute recipiendi », ac propterea non est contra nostram opinionem, quia Rotae assertum tempora respicit ante S. C. C., decr. *A primis*, atque incardinationem tandem voluntate etiam non scripta utriusque Episcopi perfici affirmat, quod et nos pro eo tempore ultro concedimus.

VI. Cum igitur ante S. C. C., decr. *A primis*, aequipollens incardinatio per beneficium residentiale neque ex lege scripta neque ex consuetudine viguerit: eadem revocari non debuit. Sed etiamsi uti lex vel consuetudo generalis revera viguisset, per cit. decr. *A primis*, utpote legem generalem, spectatis eius clausulis revocatoriis, revocata fuisset, uti revocata declarabatur incardinatio praesumpta (S. C. C., *Romana et aliarum*, 15 sept. 1906, ad I quaest.; *A. S. S.*, XXXIX, 486 sq.). Praestat ad rem afferre haec verba ex cit. causa *Viterbien.*, 14 iulii 1905: « Si praesens controversia (in qua beneficii collatio acta est a. 1872) adiudicanda esset ad tramitem decreti S. C. C., a. 20 iul. 1898, quod incardinationem in scriptis *sub poena nullitatis* faciendam esse praescribit, sacerdotem M. ad dioecesim Civitatis Castellanae non esset dubium pertinere » (l. c., p. 208).

VII. Quod demum attinet ad vim can. 114 circa statum facti a. 1918 in casu perseverantem, haec adnotentur:

1. Excardinatio et incardinatio, quamvis a duobus Episcopis fiat, est tamen unus idemque actus iuridicus, nempe quasi-contractus, per quem Episcopus *a quo* subditum sibi clericum in perpetuum dimittit, Episcopus vero *ad quem* eundem subditum in perpetuum recipit. Iam vero unus idemque contractus sub eadem sane lege perfici debet. Revera cum tantopere inter se correlativae sint excardinatio et incardinatio, ut altera sine altera fieri nequeat: nunquam alia lege regebatur excardinatio, alia incardinatio, sed constanter eadem lex, quae normas pro excardinatione praescripserat, simul etiam incardinationis regulas exhibuit.

2. Neque excardinationis et incardinationis invaliditas per Codicem sanabatur, quia Codex, sicut quasi-contractum invalidum repperit, ita etiam, deficiente canonum vi retroactiva (can. 10), invalidum reliquit. Igitur cum aequipollente incardinatione in casu eodem ferme modo res est, sicut cum matrimoniis invalide contractis ante Codicem, obstante aliquo impedimento dirimente, quod per Codicem sublatum est. Nam eiusmodi

matrimonia regebantur iure tunc vigente, quando contracta sunt. Quare, etiamsi partium consensus post Codicem perseveret, matrimonia (seu contractus) per Codicem non reddebantur valida, sed deficiente Codicis vi retroactiva, relinquebantur invalida indigebantque sanatione, ad normam resolutionis Pontif. Commiss. ad Codicis canones authent. interpret., 2-3 iun. 1918, ad IV, 6, 7 (*A. A. S.*, X, 346).

3. Etiam dato, non concesso, alia lege posse regi excardinationem, alia (nempe, in casu, *Codicis*) incardinationem: ex can. 114 incardinatio in casu sustineri nequit, quia in hac hypothesi clerici incardinatio fieri debuisset per canonicam provisionem beneficii residentialis *tempore quo Codex iam vigere coepit.* Atqui canonica provisio, quae consistit in collatione tituli et completur capta possessione beneficii, in casu fiebat iam ante Codicem. Ergo etiam propter non impletam conditionem in Codice praescriptam talis incardinatio invalida habenda est. Neque dicas sufficere ipsam beneficii residentialis *retentionem* sub Codice, quia retentio beneficii non est eiusdem *collatio*, quam Codex pro aequipollente incardinatione requirit.

4. Neque ultimo dicatur per can. 114 permitti, ut inchoata a. 1914 incardinatio effectum sortiatur post 19 maii 1918, ad normam can. 116, quia can. 116 non habet vim retroactivam. Quod can. 116 dicit: « excardinationem non sortiri effectum nisi secuta incardinatione in alia dioecesi », etiam ante Codicem verum est, sed tunc refertur tantum ad excardinationis et incardinationis leges eo tempore vigentes: id est ad incardinationem mediante ordinatione et ad incardinationem formalem secundum decr. *A primis*. Aliis verbis ante Codicem excardinatio formalis effectum non sortiebatur nisi secuta incardinatione formali in alia dioecesi. – Quare, etc.

Resolutio. — In plenario conventu Sacrae Congregationis Concilii, habito die 11 iulii 1925, ad propositum dubium, nimirum:

Ad quamnam dioecesim sac. N. pertinere dicendus sit in casu.

Emi Patres rescribi mandarunt: *Ad dioecesim Cerviensem.*

Facta postmodum Ssmo Dño Nostro Pio divina Providentia PP. XI relatione per infrascriptum Sacrae Congregationis Secretarium, Sanctitas Sua datam resolutionem approbare et confirmare dignata est.

† Iulius Ep. tit. Lampsacen., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

APPROBATIONES

Ssm̃us Dn̄us Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis de Religiosis:

10 novembris 1925. — Congregationem religiosam Ursulinarum in Polonia, cuius domus princeps sita est Cracoviae, sub nova forma votorum simplicium ac regimine Moderatricis generalis, *approbavit, itemque, experimenti gratia, ad septennium, eius Constitutiones;*

24 novembris 1925. — Congregationis Sororum, quae *Filiae Immaculatae Conceptionis Beatae Mariae Virginis* nuncupantur, cuius domus princeps sita est in loco vulgo *Jazłowiec,* in archidioecesi Leopoliensi, *Constitutiones definitive approbavit;*

20 decembris 1925. — Institutum Sororum a Sancta Familia, Tertii Ordinis S. Francisci, nuncupatum, cuius domus princeps sita est in dioecesi Mutilensi, *approbavit, itemque experimenti gratia, ad septennium, eius Constitutiones;*

— Instituti Sororum a S. Infante Iesu nuncupati, cuius domus princeps sita est in dioecesi S. Flori, *Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium, approbavit.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

NOMINATIO

Decreto diei 30 decembris 1925, R. D. Angelus Sagarminaga renuntiatus est Praeses Consilii Nationalis Pontificii Operis a Propagatione Fidei pro Hispania.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

DUBIA

DE RESPONSORIIS PRIMI NOCTURNI ET DE EVANGELIO DOMINICAE IN FINE MISSAE.

Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione humillime proposita sunt; nimirum:

I. Quando resumuntur vel anticipantur Lectiones primi Nocturni de quavis Dominica impedita, debentne semper dici cum suis Responsoriis, etiamsi haec in Dominicis seu Feriis praecedentibus recitata fuerint?

II. In fine Missae de Festo duplici I vel II classis cum Commemoratione de occurrente Dominica debetne recitari Evangelium eiusdem Dominicae, quamvis Missa Dominicae infra hebdomadam resumatur?

III. In fine Missae de Officio diei cum Commemoratione de Missa Dominicae primo infra hebdomadam resumpta debetne omitti Evangelium eiusdem Dominicae?

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, propositis dubiis respondendum censuit:

Ad I. *Affirmative*, iuxta novas Rubricas generales Breviarii Romani, tit. I, n. 4; nisi anticipentur Lectiones primi Nocturni de Dominica quinta Octobris, quae dicuntur cum Responsoriis de Feria currenti, iuxta specialem Rubricam.

Ad II et III. *Affirmative*, iuxta novas Rubricas generales Missalis Romani, tit. IX, nn. 1 et 2.

Atque ita rescripsit ac declaravit, die 11 decembris 1925.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

DUBIUM

DE FORMA PARAMENTORUM

A Sacra Rituum Congregatione nuper exspostulatum est: « An in con-« ficiendis et adhibendis paramentis pro Missae sacrificio sacrisque functio-« nibus liceat recedere ab usu in Ecclesia recepto, aliumque modum et for-« mam etiam antiquam inducere? ».

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, omnibus perpensis, respondendum censuit: « Recedere non licere inconsulta « Apostolica Sede; iuxta Decretum seu Litteras circulares Sacrae Rituum « Congregationis ad Rmos Ordinarios datas sub die 21 augusti 1863 ». *

Atque ita, Summo Pontifice Pio XI approbante, rescripsit, declaravit et servari iussit, die 9 decembris 1925.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

---

* *En harum litterarum exemplum:*

Rme Domine uti Frater,

Quum, renunciantibus nonnullis Rmis Episcopis aliisque Ecclesiasticis et Laicis viris, Sanctam Sedem non lateret quasdam in Anglia, Galliis, Germania et Belgio Dioeceses immutasse formam sacrarum vestium, quae in celebratione Sacrosancti Missae Sacrificii adhibentur easque ad stylum quem dicunt gothicum elegantiori quidem opere conformasse; Sacra Congregatio legitimis pro tuendis Ritibus praeposita super huiusmodi mutatione accuratum examen instituere haud praetermisit.

Ex hoc porro examine, quamvis eadem Sacra Congregatio probe nosceret sacras illas vestes stylum gothicum praeseferentes praecipue saeculis XIII, XIV et XV obtinuisse, aeque tamen animadvertit Ecclesiam Romanam aliasque latini ritus per orbem Ecclesias, Sede Apostolica minime reclamante, a saeculo XVI, nempe ab ipsa propemodum Concilii Tridentini aetate, usque ad nostra haec tempora illarum reliquisse usum; simulque,

eadem perdurante disciplina necnon Sancta Sede inconsulta, nihil innovari posse censuit, ut pluries Summi Pontifices in suis edocuere Constitutionibus, sapienter monentes mutationes istas, utpote probato Ecclesiae mori contrarias, saepe perturbationes producere posse, et fidelium animos in admirationem inducere. Sed quoniam Sacrorum Rituum Congregatio arbitratur alicuius ponderis esse posse rationes, quae praesentem immutationem persuaserunt, hinc, audito Sanctissimi Domini Nostri Pii Papae IX oraculo, verbis amantissimis invitare censuit Amplitudinem Tuam, ut, quatenus in Tua Dioecesi huiusmodi immutationes locum habuerint, rationes ipsas exponere velis, quae illis causam dederunt.

Interim Amplitudini Tuae fausta omnia a Domino adprecor.

Amplitudinis Tuae

Romae die 21 augusti 1863.

Uti Frater

C. Ep. Portuen. et S. Rufinae CARD. PATRIZI, *Praefectus*.

D. Bartolini, *Secretarius*.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales

I

VIENNEN.

NULLITATIS MATRIMONII (ANGERMEYER-DERTINGER)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Iuliae Dertinger in causa conventae, eandem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94), die 1ª martii 1926, hora 11ª, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam qua habebitur Turnus rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Iuliae Dertinger curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.

U. Mannucci, *Ponens.*

L. ✠ S.

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 17 ianuarii 1926.

Ioannes Ladelci, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Madame Julie Dertinger, défenderesse en cette cause, Nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94), le 1ᵉʳ Mars 1926, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans ce cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Mme Julie Dertinger, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

II

METEN.

NULLITATIS MATRIMONII (EHRHARDT-LANGE)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Alfridi Lange in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94), die 1ª martii 1926, hora 12ª, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam, qua habebitur Turnus rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Alfridi Lange curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur.

U. Mannucci, *Ponens.*

L. ✠ S.

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 17 ianuarii 1926.

Ioannes Ladelci, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Monsieur Alfred Lange, défendeur en cette cause, Nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94), le 1ᵉʳ Mars 1926, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans ce cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Mr. Alfred Lange, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 19 gennaio 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e col voto dei Revmi Prelati e dei Consultori teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* per discutere il dubbio se consti del martirio, della causa del martirio e dei segni o prodigi dei Venerabili Servi di Dio Emanuele Ruiz e Compagni, dell'Ordine dei Frati Minori, i quali si asseriscono uccisi in odio alla Fede.

Martedì, 26 gennaio 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e col voto dei Revmi Prelati e dei Consultori teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* per discutere tre miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione della Venerabile Serva di Dio Giovanna Antida Thouret, Fondatrice delle Suore della Carità, i quali vengono proposti per la di lei beatificazione.

S. CONGREGAZIONE PER LA CHIESA ORIENTALE

COMUNICATO

Fino dal 20 giugno scorso, mediante comunicazione dell'Emo Cardinale Segretario di Stato all'Emo Cardinale Segretario della S. Congregazione per la Chiesa Orientale, la Santità di Nostro Signore, per rendere più spedito l'esame e il disbrigo delle questioni e cause riguardanti i Russi – sia quelli residenti in patria sia quelli che si trovano all'estero – si è degnata di costituire in seno alla S. Congregazione per la Chiesa Orientale una speciale Commissione, sotto la Presidenza dell'Emo e Rmo Signor Cardinale Segretario della stessa S. Congregazione, e con a capo l'Emo e Rmo Signor Cardinale Luigi Sincero, in qualità di *Ponente stabile* per tutte le suddette cause.

Della stessa Commissione sono stati chiamati a far parte:

Monsig. Isaia Papadopulos, Assessore della S. Congregazione per la Chiesa Orientale;

il Rmo P. Michele D'Herbigny, S. I., Preside del Pontificio Istituto Orientale, con la qualifica di *Consultore speciale;*

e Monsig. Carlo Margotti, Minutante della predetta Congregazione, in qualità di *Minutante speciale.*

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

20 gennaio 1926. Il Revmo P. Marco Sales, O. P., Maestro dei Sacri Palazzi Apostolici, e il Revmo P. Luigi Fizzotti, dei Chierici Regolari Passionisti, *Consultori della Sacra Congregazione dei Riti.*

24 » » Il Revmo P. Giuseppe Tosto, Rettore Generale dei Chierici Regolari della Madre di Dio, *Consultore della Sacra Congregazione di Propaganda Fide.*

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con biglietti di S. E. Revma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri segreti Soprannumerari di S. S.:

11 dicembre 1925. Monsig. Lorenzo Mantellini, della diocesi di Cervia.
15 gennaio 1926. Monsig. Ermenegildo Brugnola (Roma).
» » » Monsig. Eliseo Scarabattoli, dell'archidiocesi di Perugia.
18 » » Monsig. Gioviniano Barreto, della diocesi di Crato.
» » » Monsig. Miguel Tavares Campos, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Aleramo Cravosio, dell'archidiocesi di Torino.
» » » Monsig. Giovanni Vörös, della diocesi di Veszprimia.
» » » Monsig. Andrea Rimanóczy, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Michele Horváth, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Gaetano Mauro, dell'archidiocesi di Cosenza.
» » » Monsig. Giovanni Cavigioli, della diocesi di Novara.
20 » » Monsig. Guglielmo Burke, della diocesi di Dunedin.
21 » » Monsig. Stefano Kulinski, della diocesi di Vladislavia.
23 » » Monsig. Emmanuele Navarro de Alba, dell'archidiocesi di Siviglia.
25 » » Monsig. Silvio Boni, della diocesi di Foligno.

Camerieri segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

15 gennaio 1926. Il sig. Guglielmo Giuseppe O'Reilly, dell'archid. di Armagh.
23 » » Il sig. marchese Oddo Pellicano, della diocesi di Gerace.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

18 gennaio 1926. Monsig. José da Lima, della diocesi di Crato.
» » » Monsig. Francesco d'Assisi Feitosa, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Vito Provenzano, della diocesi di Nicastro.
21 » » Monsig. Adamo Jankowski, della diocesi di Vladislavia.
» » » Monsig. Giuseppe Lesnik, della medesima diocesi.
23 » » Monsig. Natanaele Boattini (Roma).

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

14 gennaio 1926. Il sig. dott. Agostino Matthis, dell'archidiocesi di Torino.
16 » » Il sig. Jesús Ceñal Prieto, della diocesi di Oviedo.
18 » » Il sig. Giuseppe Casinello Damas, dell'archidiocesi di Granada.

Cameriere d'onore extra Urbem:

21 gennaio 1926. Monsig. Vincenzo Gmachowski, della diocesi di Vladislavia.

NECROLOGIO

12 maggio 1925. Monsig. Guglielmo Kloske, Vescovo tit. di Teodosiopoli di Cappadocia.
17 giugno » Monsig. Giuseppe Beniamino Keiley, Vescovo tit. di Scillio.
22 » » Monsig. Matteo Gibney, Vescovo tit. di Balanea.
7 dicembre » Monsig. Giovanni Maria Camilleri, Vescovo tit. di Modona.
13 gennaio 1926. Monsig. Antonio Hernandez, Vescovo tit. di Tralli.
22 » » Monsig. Andrea Machado, Vescovo di Guayaquil.
23 » » Emo sig. Card. DESIDERATO MERCIER, del titolo di S. Pietro in Vincoli, Arcivescovo di Malines.
26 » » Monsig. Giuseppe Sarsfield Glass, Vescovo di Salt-Lake.